

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3289/2019
31.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и АД „ВВ“ ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог АД „ББ“ ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1621/19 од 20.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог АД „ББ“ ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1621/19 од 20.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог АД „ББ“ ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1621/19 од 20.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 761/18 од 07.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставовима трећим и четвртим изреке, обавезани су тужени да за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године солидарно исплате тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 28.268,45 динара са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате, као и износ од 10.581,67 динара на име обрачунате законске затезне камате, и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за исти период износ од 10.662,66 динара са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате, као и износ од 3.982,88 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 45.900,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке одбијен је предлог туженог за прекид поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1621/19 од 20.05.2019. године одбијене су жалбе тужених и потврђена је пресуда Основног суда у Суботици П1 761/18 од 07.02.2019. године у усвајајућем делу и делу којим је одбијен приговор стварне ненадлежности суда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени АД „ББ“ ... је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији овог туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба уједначавања судске праксе (разлог на којем првотужени заснива посебну ревизију) јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда Рев2 176/2015 од 03.02.2016. године и Рев2 2205/2016 од 27.10.2016. године, донетих у чињенично и правно истоветним споровима.

Пошто не постоје ни други разлози предвиђени наведеном одредбом члана 404. став 1. ЗПП због којих би било места одлучивању о посебној ревизији, нити их првотужени наводи, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог АД „ББ“ ... није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате (новчаног потраживања) у овом спору поднета је дана 13.04.2018. године и у тужби је означена вредност предмета спора од 50.000,00 динара. Поднеском од 30.08.2018. године тужилац је определио тужбени захтев на укупан износ од 38.931,11 динара на име накнаде

трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора који су тужени обавезани да солидарно исплате тужиоцу, што је и вредност предмета спора у овој парници. Потраживани износ очигледно не прелази висину динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као меродавну за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП. Износ обрачунатих, номинално исказаних и досуђених затезних камата није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, сходно члану 28. став 2. ЗПП.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић